Հովհաննես Թադևոսի Թումանյան

ՀԱՄԵՐԳ

Վըտակը ժայռից ներքև է թըռչում,
Թափ առած ընկնում քարերի գըլխին,
Զարկում ավազին, շաչում է, ճըչում,
Ճըչում անհանգիստ, փըրփուրը բերնին:
Ինչպես ծերունին, ձայնով պառաված,
Ձայնակցում է ժիր թոռնիկի երգին,
Այնպես է ծերուկ անտառը կամաց
Արձագանք տալիս ջըրի աղմուկին.
Այնինչ բընության զըվարթ համերգի
ՈՒնկընդիրն անխոս, հավիտենական,
Ժայռը մըտախոհ՝ իր մըռայլ մըտքի
Ետևից ընկած՝ լըսում է նըրան:

Ованес Туманян

КОНЦЕРТ

С горных высей стремится ручей;
Ниспадая, о камни он бьётся,
И журчит, и ворчит, и смеётся,
И звенит под сияньем лучей.

Сочетанию радостных звуков
Лес кругом слабый отзвук даёт;
Так старик еле внятно поёт,
Слыша звонкое пение внуков.

Но безмолвствует вечный утёс;
Наклонившись громадой угрюмой,
Он охвачен загадочной думой,
Он исполнен неведомых грёз...